

יד חופשית לדמיון!

טסיות שלי, ולקח לי שנים רבות לטפל בכל מיצבורי הפנטסיות והדמיון שהצטברו בי במשך חיי.

אין יפה יותר מלענות על שאלות ביחס לאני שלנו, שהרי חיינו יפים יותר אם אנו מכירים את החבר הטוב ביותר שלנו — אנחנו.

יש מועדונים מיוחדים, המיועדים לכך. תיפסי אומץ, לכי לשם. נסי לקשור קשר עם חזה גדול. אחרי הקשר הראשון הפיסי האמיתי תדעי אם הפנטסיה הינה פרי חלום פרטי שלך לחזה גדול, או שבאמת את אשה של נשים, והתחבאת עד היום בארון.

וזה לא אסון. אם את שלמה עם עצמך זו את, ואין בושה בלהיות אמיתית ולחיות חיים בריאים, שהרי הגנש היא היסוד לבריאות, ולסביבות והומורסקטואליות בהחלט אינן מחלות.

בהצלחה, יקירתי, וספרי לי מה קרה אחרי המגע הראשון שהרי כלולו סקרנים בענייניימי.

שיעורי עזר

לילי, לטסי אותי. אני ממש מבוהלת. הש- בוע הגיע האיש שלי הביתה ובידיו קופסות בגדלים שונים. כשפתחת את הקופסות, חשבו עיני: ויבראטורים, מאריכים, סיפורי פורנו, תמצית בטעם תות-שדה לליקוק מאיברי-המין ועוד כהנה וכהנה. מה לדעתך הסיבה לכך?

יקירתי, אני מלטפת אותך באהבה רבה. ומודיעה לך שבעלך בהחלט נורמאלי. ברור שהוא אוהב אותך ומעוניין בך, שהרי אחרת לא היה טורח והולך אל חנות לאבירי-המין ומוציא כסף רב כדי ליצור אוויר-עניין סביב מיטת-הנישואין שלכם. ומה האסון בכל הצעצועים הללו? אל תשכחי שהגבר שלך הוא 80% מין ו-20% גבר. שחקי איתו ואל תצחקי לו. הוא לא הפך לסוטה. הוא זקוק לשינוי, וכדאי שתשפטי פעולה עלי-ידי הופעה בלבוש סקסי, תני לו סרט-פורנו פרטי, מה שנקרא הצגה חיה, במיטה הכפולה.

הכל הולך, מבוהלת שלי, אין טאבו במין בריא.

מין עם אוזניות

יש לי ילד בגיל מסוכן. הוא בן 9. אנחנו פשוט פוחדים לקיים יחסי-מין מפני שהקולות גורמים לו לתיסכולים ולנו לעכבות. האם יש תרופה לכך?

כשהילד נרדם, כבר מאוחר ואנחנו עייפים גם כן.

אני מחייכת לנוכח המיכתב, ואני בהחלט מבינה את הווג הנ"ל, שהרי גם אני אמא, וילדי הוא בן 11, ואני מגדלת אותו בחופשיות רבה ומשתדלת שהוא יידע הכל. אבל בנקודה של חדירה אל תוך פרטיות-החדירה שלי נכנסת לתיסכול אפילו אני, החופשית והמתקדמת, ובכו.

הפיתרון של לילי הוא חדר עם הרבה שטיחים, כריות ושמיכות ורדיאטוריות (ווקימן) עם הקסטות הכי אוהבות על כנף.

ופשוט, פעמיים בשבוע, לשלוח את הילד למיטה שעה לפני הזמן עם רדיאטוריות, ערימת קסטות אוהבות וספר מתקדם בענייני-מין לילדים.

טעם האסור והמוסיקת הרועמת ישיכו ממנו את קיומכם, ואתם תוכלו ליהנות משעה גנובה. מין רועש לכם.

וגם פורים שמח לכם. הצעתי לחושפניות ולחופ- שיות שבינינו, להתכפרת בפורים היטב ולתת לו את הנאת ההפשטה שאינה קיימת בימים הרגילים. מהפורימית כל השנה, לילי.

אל תתנו לדברים להצטבר. הרבה מבעיותיכם. הנראות קודרות ומאיימות. יפתרו עלי-ידי חילוף- עצמות וקווי-ראש.

ומה יותר יפה מתרגילי-אהבה! שנו מעט מן ההרגלים — אם אתם נשואים, אולי כדאי עכשיו לצאת במכונית לשפת-הים ולהתבונן בחושך בגלים המתנפצים.

טיול קטן, שם על שפת-המים, יזכיר לכם דברים שפעם היה לכם זמן להם. וזה מוביל אותי אל

לילי אניזו הכל הולך!

השאלה הראשונה, שנשאלה עלי-ידי גבר הנשמע גברי למדי:

מיטה על שולחן המיטבח

אנחנו זוג דווקא לא ממוצע. תמיד חשבנו שאנחנו משתגלים בהנאה ומתמזמזים בי- חדרה. וכך עברו כמה שנים והכל היה בסדר. אבל מזה כמה חודשים אני מרגיש כמו בכנה במכונית. נכנס, יוצא, מתגלגל, גומר, נרדם ונבגמר.

הפתחה שייכת לך, יקירי המלוטף. אתם זוג מקסים ובועלי תיאכון בריא. אך לוקים אתם בחסר. הרימיון אכזר, לכס, אי-שם בנוחיות המיטה הכפולה. דבר הקורה לרכים, ובאופן נורמאלי יורד התיאכון המיני. זה כמו לאכול סטייק טוב יום-יום — בשלב מסוים אתה מת לאכול את הקציצה הרגילה, זו שתמיד חשבת שהיא מועדית לעניים. חיי-המיטה בהחלט יכולים לעבור לפעמים למכונית, לשפת-הים, לחדר בבית-מלון, לשולחן-המיטבח. מיומור זים בחדרי-מדרגות מזכירים לאנשים רגשות שאתם שכתו כבר מזמן.

ברור משאלתך שאינך סובל מבעיה גופנית. הכל פשוט מתוכנן מדי. צאו לדרך ובהחלט נצלו את הקיץ הבא עלינו לטובה. שהרי אצלנו בארץ אפשר לקחת שמיכה ולצאת אל היער. תנו לרימיון יד חופשית — ואפילו אם נראה לכם כל העניין מצחיק, עשו זאת, שהרי מין עם הומור הוא פיל-פלהיים (ציטוט מפיו של ריצ'ארד ברטון).

פנטסיה בארון

אני מאוננת לעיתים, ומעניין שהזיוותי מכילות נשים בעלות חזה גדול. אני גם נדלקת על נשים יפות בתמונות-עירום. בדרדריכל

חיי-המין שלי הם טובים ובריאים ואני אוהבת גברים. האם אני לסבית חבויה בארון? מי אני? עדיין לא התניסתי בחוויה לסבית ואינני נשואה.

אז מה מפריע לך לנסות ולמשש את הפנטסיה בארון? לא כדאי להישאר עם שאלות רבות מדי. כפי שכבר סיפרתי לך ולכולם, אני ניסיתי להגשים את כל הפנ- שימיון.

דף חדש

(המשך מעמוד 29)

בשבוע שעבר בדבר: "סיפרו של דויד גרוסמן עיני ערך: אהבה מלווה בהר- בה מאוד פאתוס: תהליך כתיבתו לוהה במערכת הצהרות חגיגיות באמצעי התיקשורת. הופעתו לאור היתה כרוכה במערכת יחסי-ציבור אינטנסיבית שכי מותה עדיין לא ראינו בישראל. תערוכת מתחכמת של עמודי שער, מסיבות עיתונאים, כתבות טלוויז- יוניות ואי הפצת הספר בחנויות לאחר הופעתו וחלוקתו למגוון הסיפריה (כתר והקיבוץ המאוחד) בלבד."

מיותר לציין כי אורציון ברתנא לא היה משמיע הערות כאלה אילו סיפרו שלו שריפות (אשר ראה אור יחד עם סיפרו של גרוסמן) היה וזכה להצלחות חגיגיות כלשהן באמצעי התיקשורת, ואם הופעתו שלו היתה כרוכה אף היא באותה מערכת יחסי-ציבור אינטנסי- בית, "שכמותה עדיין לא ראינו בישראל". ובצעם, מרוע לא? אף אני הייתי רווח נחת אילו זכו ספריי לקבלת-פנים כגון זו. אבל ייאמר מייד, שום מנחם פרי תיקשורת לא היה מסוגל לחולל מהלך דומה סביב ספר כלשהו, מבלי שהיו בידיו נתונים של ממש: סופר מבריק, רוח יצירה, תעוזה והעוזה, נתונים שאף מבקר אחד לא התעלם מהם עד כה, גם לא ברתנא עצמו, אשר בין הערותיו הביקורתיות לא חסר מן הספר סופרלטיבים כגון "מקורי ומב- ריק", בעל "תרומה משמעות לסיפורת הישראלית הצעירה" ואף תיארו כמי ש"מרגים היטב את הקטאסטרופה הקיומית".

העצבנות, להט היצרים והאופי הסני- סיוני הכרוכים בהתייחסות אל סיפרו של גרוסמן, כדרך שאיפיינו את הת- קבלתם של הספרים שהוזכרו לעיל, הם תוצאה של בצורת סיפורות, המור- גשת במיוחד בתחום הפרוזה המקורית. כאקלים יבש כשלנו, טיבעי הוא שכל כמות של שלג תדרבן את הגולשים המיקצועיים לטפס אל שיא ההר, תיקווה כי סופי-האל שנתקבל העובי המתאים, המבטיח כי הזינוק לא יתפתח לגלישה מגוחכת במידות סלעי ומי- סוכן. גרוסמן — אם להמשיך ברוח אותו מטאפור — מבטיח את שיכבת השלג המתאימה לביצוע סקי מוצלח. ייתכן מאוד שאילו הופיע גרוסמן חדש בשמי הסיפורת כל שנה, היתה צומחת כאן גישה תרבותית, שקולה, אובייק- טיבית, ובצידה התייחסות ביקורתית פחות פרוכניציאלית, פחות מתחשבת, ובלא שתהיה "פאתטית ועצבנית" כל- שונו של ברתנא.

כדוגמה ליכולתו של רומאן קונטר- ריסיאלי להתל במבקרו, אביא לסיום מדיבריו של שתי מבקרות העוסקות בפיוצו אותו אגו. בעוד רות שנפלד קובעת נחרצות ברשימתה בדבר כי: "סיפרו של גרוסמן הוא אגו קשה מאוד לפיצוץ. הקורא צריך להשקיע מאמץ לא מבוטל כדי להתגבר על אגני הנגזר הניצוצות בדרוכי וזכר לצרף את החלקים השונים של העלילה ול- פענח את טיב הקשרים ביניהם". פרי סקת ענת לויט במעריב באותה סוגיה כי: "גרוסמן מייטב לשוור, ובה בעת להפריד, בין ארבעת הממדים הללו, כך שהקורא מוצא את עצמו מנווט בביט- חון בין ארבעה סיפורים הנכתבים בעצם כרומטית."

מתוך השיר סולמות ופטישים מאת חזי לסקלי:

שנה נבנית משנה ורפים מדרוף, שנה נבנית מחברים של מות וקוממיות, על כן סלמות

יש לרכש במהרה במקום ספרים, ופטישים כדי להכות בהר.

דומה היה כי לסקלי (אשר לפני כשבועיים הביע בהעיר סלידה ושאת- נפש משירתו של אורנה רביהן ושול- מית ספיר-נבו) נושא באמתתו שירת מופת בעלת כוח, עומק ומקוריות, ובשל כך הגיע, כנראה, לידי ילולול בשירת אחרים. למרבה ההפתעה, דבר מכל אלה לא ניכר בשיר הנ"ל, אשר הופיע בידיעות אחרונות. והנה תיקן וזה כי אין ללמוד ממנו לגבי יתר שימיון.

אני משוגעו!

(המשך מעמוד 24)

כאשר נתפס עלי-ידי המשטרה לא ניסה פנסו להסתיר את מעשיו או להתכחש להם. הוא סיפר את מה שקרה באותו בוקר ואת מה שקרה לכך. הוא הצביע על חבורה כחולה ליד עיניו, ואמר כי זאת עשה לו אדוט לפני מותו. הוא גם שיחזר את האירוע בקורירות לפני המשטרה ואמר: "לקח תי לי בראש מאסר-עולם. לא איכפת לי. העיקר שהרגתי אותו."

6 מאפייני

דיכאון

בית-המשפט שלח את פנסו ל- הסתכלות בבית-חולים אברבנ- אל. הר"ר סטיר, שברק אותו, קבע כי הוא נרשם באחריות פלילית וכשיר לעמוד לדין. בכלל, בתקופת מעצרו, ניסה פנסו פעמיים לשלוח יד בנפשו. בבית-המשפט לא היתה מחלוקת על העובדות. פנסו וסניגורו יפתח

הוא כבר מתחת

לאדמה, והיא עוד

מתלבשת ומתגודדת!

הסכימו כי המוות נגרם מסכימו של פנסו. המחלוקת היתה רק על מצבו הנפשי של הנאשם בזמן המקרה. התובע, עורך-הדין עוזי שרטר, האשים את פנסו ברצח ככוונה-תחילה. התובע הצביע בפני השופטים על הסכין שקנה הנאשם בבוקר, ובה ביצע את הרצח. הוא טען כי פנסו לא רק שהכין את הנשק והחליט להרוג את יריבו, אלא שהיה שפוי ובריא בנפשו בעת שעשה זאת.

הסניגור, דויד יפתח, הביא חוות- דעתו של הפרופסור שמאל טיאנו. הפסיכיאטר ברק את פנסו ככלא ושמע ממנו על היסטוריה של ושל משפחתו. הוא מצא כי פנסו חולה במחלת-נפש של ריכאון עמוק. מחלה זו, שבעבר כונתה דיכאון אנדרוגני, יש לה שמונה מאפיינים, והפרופסור טיאנו מצא ששה מהם אצל פנסו. הוא התייחס גם להיסטוריה רצופת נסיונות ההתאבדות של פנסו ולרקע התורשתי של המחלה. אמו של פנסו, אשר התאבדה בשריפה, סבלה גם היא, כנראה, מאותה מחלה.

הפרופסור טיאנו הסביר לשופטים כי נסיונות התאבדות בבליעת-רעל, בתליה ובשריפה, מעידים על רקע של מחלת-נפש.

הסניגור ניסה לשכנע את בית- המשפט כי סיבלו המתמשך של פנסו גרם להחרפה במחלת-הנפש הרדומה, וכאשר רחה אותו אדוט במילים "אתה מטריד אותי, נמאס לי ממך", לא הצליח לעמוד בכך עוד, וברחף לא-י- כריכיבוש הרג את יריבו.

האשה

בשחורים

פנסו ישב על ספסל הנאשמים, חיוור ומתוח. במשך כל המשפט היו עיניו ממוקדות באשתו. נראה כי אפילו היום, כאשר חיוו וחירותו נמצאים בריון, הדבר המעניין אותו ביותר היא השאלה אם אשתו הארוכה, שמעולם לא אמר לה לא, אכן בגרה בו. האם הרג את מאהבה של אשתו או גבר חף-מפשע?

רגשות שונים לגמרי היו בליבה של האשה לבושת-השחורים. שצעקה לעברה של בת-שבע, "זונה! זו היתה אחותו של אדוט, שישבה צנומה ואדומת-עיניים על הספסל האחרון באולם". היא דרפה אחריו כל הזמן, כלל מקום שהוא היה, היא הגיעה, אני לא יודעת מה היא עשתה לו, אולי היא שמה לו משהו בקפה", אמרה הצעירה המתייפחת. "הוא כבר מתחת לאדמה עשרה חודשים והיא מתלבשת ומת- גנרת, ולא איכפת לה מכלום."